

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Plura prodigia, quæ conspecta sunt, intrante in mundum Jesu Christo, quæ manifestè probant, ipsum esse Deum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

inuitata prodigia, quando Majestas DEI eo nomine descendit de cælo, ut ritu solenni suum in orbem faceret ingressum? Ita est, conspecta sunt il-

la tum valdè stupenda, tum admodum numerosa, juxta bonorum Auctorum testimonia, quorum tibi hic annotabo nonnulla.

ARGUMENTUM.

Plura prodigia, quæ conspecta sunt intrante in mundum Jesu Christo, quæ manifestè probant, ipsum esse DEum.

ARTICULUS IV.

Cur magis deferamus miraculo, quam rationi?

Naturaliter videre desideramus quidquam insoliti; solum & unicum prodigium à nobis conspectum, quodque nostrum attonitum reddet animum, plus roboris habebit ad persuadendum nobis, quam plures rationes optimæ cum toto valore suo, totâ evidentia suâ. Hoc forsân oritur ex eo, quod, cum ratio non excedat nostras vires, ipsam non tanti æstimemus; quodque prætendamus defendere nos contra ipsam per alias rationes ab intellectu nostro inventas, quas ejusdem esse roboris nobis persuademus. Sed unicum miraculum inserit nescio quam animo nostro æstimationem illius potentia, quæ est supra nos, cui confestim judicamus, nostrum submittendum esse judicium.

Tenemur omnes curiositate videndi miraculum.

Omnes homines innatò flagrant desiderio aspiciendi prodigia, quæ transcendant vires naturæ: demones naturaliter feruntur eò, ut fingant illa, ad de-

ciendos homines; sed Deus solus prodigia vera, cum placuerit illi, operari potest ad homines instruendos, tum commovendos. Deum esse oportet, vel continere potestatem Dei in manibus, ad patrandum aliquid, quod vel vires naturæ superet, vel ordinarias ipsius leges subvertat. Tanta conspecta sunt prodigia in pluribus mundi partibus & in cunctis naturæ sedibus, tempore nascentis Christi Jesu, ut totus mundus evidenter observans, manum Dei hanc esse, quæ illa operetur, non immeritò judicare potuerit, magnum quid & prorsus insolitum accidere debuisse in terris, cum tot mutæ creaturæ ipsius loquerentur oculis modo tam inusitato, tamque stupendo, ad illud ipsi annuntiandum.

1. Tres soles apparuerunt in cælo, qui conjunxerunt se in unum, ad insinuandum hominibus, quod tres naturæ, quæ sunt divinitas, anima rationalis & corpus

Plura prodigia apparuerunt nascense Domino.

Tres soles
conjuncti in
unum,

Ex Drexel,
de Christo
nascente. p. 1.
c. 2.

Globus splen-
didus supra
Romam,

Orosius l. 8.
histor. c. 18.

Templum pa-
cis construens.

pus humanum, conjungi debeant in unica persona Christi JESU, ad componendum non nisi unicum Solem æternitatis, qui divina sua diffunderet lumina. Prodigium hoc contigit uno anno ante Imperium Augusti; & Baronius, qui id refert in suis Annalibus, idque desumpsit ex Lippomano, affirmat, duos ex hisce solibus circumdatos fuisse circulo aureo, & tertium apparuisse, quasi circumcinctus foret coronâ spineâ, quæ ardere videbatur.

2. Globus splendidus, qui similitudinem referebat ingenti sphaeræ ex auro solidissimo & fulgentissimo apparuit supra urbem Romam, velut descendens è cælo in terram, ubi cum multo major esset factus, ascendit denuò è terra in cælum. Orosius hoc refert libro 8. historię suæ, capite 18. Semper creditum est, globum & splendorem esse Symbola divinitatis. Prodigium hoc nonnè clarè loquebatur hominibus, quòd divinitas descenderit è cælo in terram, ut reascenderet è terra in cælum, ratione quâdam facta major, accessu novæ gloriæ, quam sibi acquisivit afferendò salutem peccatoribus.

3. Sed prodigium hoc non erat tam manifestum toti mundo, nec loquebatur tam clarè cunctis hominibus. Sicut illud de subitanea & inopinata ruina templi pacis in urbe mundi ca-

pite. Romani post pugnas plurimas, nec pauciores victorias, quibus potentiam regni dilatârunt in magnam orbis partem extruere voluerunt templum pacis; & cum tantæ soliditatis conficere id vellent, ut provocare etiam posset tyrannidem temporis cuncta devorantis, immensos fecerunt sumptus ad erigendum, uti sperabant, æternum paci-
Lippomano, tom. 8.
nes le habitaculum. Absolutâ totâ mole consuluerunt oracula, interrogantes: quanto tempore
Sur, tom. 6.
subsistere debeat, & substitutum sit templum hoc magnificum; & responsum acceperunt: *Donec Virgo pariat*. Crediderunt ergò, iunvere hoc velle, substitutum ipsum absque metâ & in æternum; eò quòd impossibile crederent unquam Virginem parituram. Et ipsâ nocte, quâ sanctissima Virgo divinum suum Infantem peperit in Bethlehem, templum pacis corruit Romæ casu inopinato, cujus nullam videre fuerat causam: Prodigium hoc, quod nunquam expectassent, magno concussit terrore totum Imperium Romanum, & sapientissimi quique meritò judicârunt, potentiam suâ majorem eripere sibi velle pacem, incassum se reluctantibus. Sed nesciebant JESUM Christum è cælo venisse in terram ad turbandam falsam peccatorum pacem, & apertum denuntiandum bellum vitii mundi:

Matth. 10.
v. 34.

Fons olei
fluit.

di: *Non veni pacem mittere, sed gladium.*

4. Fons olei scaturiens Romæ in loco, qui nuncupabatur *taberna meritoria*, fluxit usque in Tiberim, satisque diu fluxum tenuit, ut ab universo spectaretur populo; & ut totus raperetur in admirationem mundus, nemo tanti prodigii percontari potuit causam.

Statuæ Capitoli vel contritæ vel subversæ.

5. Plures statuæ in Capitolio fuerunt susque deque versæ, aliæ contritæ & quasi in pulverem redactæ, & aliæ etiam colliquefactæ. Imagines Romuli & Remi, qui prima jacerent urbis fundamenta, & figura lupæ, quæ ambos lactavit, inventæ sunt destructæ à visibili quadam potestate. Literæ, quæ celatæ erant in columnis æreis, ut totus mundus legeret in eis fundamentales imperii leges vel deletæ, vel inter se invicem commixtæ & confusæ sunt. Quanta prodigia, quæ patrari non poterant, nisi à majore quadam potentia, quàm illa fuerat magni hujus imperii! Infans Jesus, qui clam & in occulto ingrediebatur mundum, exercet jam omnino visibiliter potentiam suam invisibilem in magna hac urbe, ubi firmare aliquando volebat præcipuum imperii sui in terris solium.

Idola, quæ dabant oracula, obmutescunt.

6. Omnia idola, quæ assueverant se consulentibus reddere oracula, obmutuerunt; & cum

primis Apollinis, quòd Imperator Augustus singulari protequebatur veneratione. Cum hic Princeps ipsemet litasset illi sacrificium, ad eliciendum ex ore ipsius aliquod oraculum quòd cognoscendi magnò ardebat desiderio, nihil responsi dedit: undè cum adjiceret secundum, urgendò ipsum ad manifestandum salutem causam silentii sui & denegationis, quâ satisfacere abnuebat Imperatori, quem universus adorabat mundus; tandem respondit in hos versus, qui referuntur à Suida & tot aliis bonis Auctoribus:

Me Puer Hebræus, Divos Deus
ipse gubernans,
Cedere Sede jubet, tristémque
redire sub Orcam.

Haud ignoro, omnia hæc pro-
digia & mille alia ab Auctoribus
tum sacris, tum profanis relata,
non esse articulos fidei divinæ,
qui necessariò credendi sint; ni-
hilominus tamen sunt articuli
fidei humanæ, quam necessariò
adhibere debemus testimonio
Auctorum gravium, & celeberrimum,
qui præteritorum sæculorum
conservarunt nobis memoriam.
Siquidem cujus spiritus essemus,
si nihil unquam credere vellemus
ex omnibus, quæ dicunt nobis
homines. Quantæ etiam proterviæ
incurteremus notam, si nil unquam
credere vellemus eorum, quæ à viris
tantâ auctoritate

tate pollentibus affirmantur nobis, sub prætextu, quòd, cùm tantæ infallibilitatis non sint sicut Deus, decipere nos possint, sicut & ipsimet decipi: oporteret ergò plerâsque nostras suspectas habere, adeoque repudiare cognitiones, quas aliâ viâ habere non possumus, nisi adhibendò fidem humanam iis, qui illarum dederunt nobis informationem.

Crede omnia & credere nihil, sunt duo extrema æqualiter vitiosa.

Non minus malum est credere nihil, quàm credere omnia. Qui credit omnia, facile decipitur, caputque sibi opplet fallitibus & erroribus; & qui nihil eorum, quæ sibi dicuntur, credit, privet seipsum plurimâs veritatibus ac pulcherrimâs cognitionibus. Invenire est Auctores, qui digni non sunt, ut fidem inveniunt: sunt verò etiam, qui merentur, ne suis fides abnuatur testimoniis. Sanctus Thomas, S. Antoninus, S. Bonaventura, Testatus, Beda & ejusmodi, qui recensent ingentem numerum prodigiorum, quæ acciderunt in diversis mundi partibus, vel eodem tempore, vel tempore vicino nâtivitati Jesu Christi, quæque o-

stendunt, omnipotentem manum Dei cunctas exstimulasse creaturas, ut magnum instruerent apparatus pro receptione Filii sui unigeniti, quando hic mundum suo honorare voluit ingressu, sunt Scriptores tantæ auctoritatis, qui mereantur non argui, quòd fabulas pro veritate nobis voluerint recensere.

Est quidem aliquid, reponit ad hoc hospes noster, sed ut verum vobis fatear, hæc omnia nondum mihi faciunt satis. Optarem in propria persona Jesu Christi, & ipso in loco, quem suo consecravit ingressu, aliquid, quod nobis ipsius declaret excellentiam. Hæc paupertas, hic locus abjectus, hæc universalis exspoliatio rerum omnium offendit me, nec digna mihi videtur majestate illius, qui agnosci debeat pro Monarcharum omnium maximo. Ex his bonus noster Ecclesiasticus & suum & nostrum fortiter incitavit animum, ostendendò nobis in ipsis hisce apparentibus vilitatibus, majori cum fulgore resplendere infinitas Jesu Christi excellentias.

ARGUMENTUM.

Pauper status, in quo Jesus Christus nascens apparuit, evidenter probat ipsius Divinitatem.

ARTICULUS V.

SI Christus Jesus ingredi voluisset mundum totus refulgens excellentiâ humanâ & corporali, quam probationem attulisset